

SIGNERAT

Nicke Sjödin

Tal i vädret

Vädret är väl ett kärt samtalsämne har jag märkt och har alltid varit så. Den flitige brevskrivaren Paulus säger i sitt första mail...eller brev hette det på den tiden - till korintianerna: "Om I icke med edra tungor frambringa begripliga ord, huru skall man då kunna förstå vad I talar? Då bliver det ju ett tal i vädret."

Det var väl vackert sagt och en hyfsad beskrivning av många politikerframtändanden. Säg så bör att det är i gamla bibelöversättningen det låter så där. I den nya är det betydligt menlösare, eller vad sägs om "Då talar ni ju ut i tomma luften."

Litet tidigare i samma brev talar han om löpare på tävlingsbanan och säger (i gamla översättningen): "Jag för min del löper alltså icke, såsom gällde det ett visst mål; jag kämpar icke likasom en man som hugger i vädret." Men i nya versionen är vädret ersatt med luft igen, och inte bara det. Hör bara: "Jag har målet i sikte när jag löper, och jag slår inte i luften när jag boxas."

Inte visste jag att Paulus var mångkampare - rena Carolina Klüft faktiskt. Att han var boxare hade jag ingen aning om. Och han rekommenderar alltså att man lappar till direkt, inget enfaldigt jabbande i luften, som dagens pugilister håller på med mer än halva matchen.

Annars är det väl inte så många idrottsmän och -kvinor i Den Heliga Skrift. Möjligen skulle man kunna få ihop till ett skapligt fotbollslag med några av de kända gestalterna.

Petrus fick givetvis utgöra klippan i försvaret, medan laget Benjamin, fick skena omkring på vänsteryttern. I målet ställer vi självfallet Zackeus - han som var känd för att han "tog mer än vad skäligen var."

Jag tror inte det talas om så många vinteridrotter i Skriften, men det är alltså vad jag tror - jag vet inte med bestämdhet. Tron kan visserligen försätta berg, sägs det, men om den är så mycket att lita på är jag osäker på. Jag vet för övrigt inte ens hur man gör när man försätter berg, om jag ska vara ärlig. Däremot hur man försätter någon på fri fot.

Man ska dock inte tro allt man hör - ens om det är från lärare, enligt vad jag erfor under min aktiva tid. Än mer erfor en av mina svågrar detta, när han tjänstgjorde i en skola i det inre av Lappland. Han hade då en elev i ämnet matematik, och denne elev var väl ingen stjärna direkt i något av räknestätten, men framför allt var det subtraktion som vållade honom huvudbry. Lägga ihop - "och", som det kallades, dela och till och med gånga gick nån väg, men så fort det rörde sig om minus slog det tvärstopp.

Min svåger lirkade, bad, bönade och hotade - ingenting hjälpte. Åtta minus sju blev lik förbannat fjorton eller nåt i den stilen. Vid ett av terminens så kallade kvartssamtal tog min svåger upp den här elevens problem med hans goda moder (pappor gick aldrig på kvartssamtal på den tiden). "Kalle" - vi kan kalla honom

så fast han hette Olle - "han har väldigt svårt med minus, väldigt svårt. Jag vore glad om ni kunde hjälpa till att öva honom i sådana tal."

Mammans svar kom prompt. "Jaså, minus, nää, det ska jag säga magistern att det tror jag inte på jag heller. Jag tro' int' på fråndragninga. Jag tro'nt dä stäm". Ja, då står man där. Vad göra? Åtta minus tre blir fem. "Nej, det tror jag inte". Hela lärarauktoriteten rasar ihop som en drös vallöften. Världsbilden förrycks.

Och tänk om det är på det viset. Jag hade nöjet för några år sedan att träffa ett stort sällskap professorer i just ämnet matematik, och för att förmöja dem litet grand vid middagsbordet berättade jag den där historien. Den gjorde emellertid inte riktigt så stor lycka som jag bespetsat mig på.

Förklaringen kom efteråt, när flera av dessa matematiska snillen dök på mig med orden: "Ja det där med fråndragning, det ska jag säga dig, den tror inte jag heller på."

Att tala om att åtta minus tre blir fem, det är verkligen att tala i vädret uppenbarligen. Ungefär som att slå i luften när man boxas.

Nicke Sjödin